

Polyxena Czerninová

Polyxena Czerninová, rozená Polyxena Lobkowiczová, celým jménem Maria Lapidata Polyxena Anna Klementina Jaroslava Aloisie Gabriela Terezie Kunhůta Melanie Pavla od Kříže Valburga Eleonora Leopoldina Antonie Odilie Jana Bosko Josefa, narozena 28. dubna 1941 v Praze, je členkou křimické linie roudnické větve rodu Lobkowiczů. Je vdovou po Děpoldu (Theobaldu) Czerninovi a rovněž sestrou ostravsko-opavského biskupa Františka Lobkowicze, někdejšího poslance Jaroslava Lobkowicze, opata tepelského kláštera premonstrátů Filipa Zdeňka Lobkowicze a Marie Sternbergové. Její šlechtický titul (v zemích, kde nebylo jejich užívání zákonem zrušeno či zakázáno) byl princezna, sňatkem s Theobaldem Czerninem získala titul hraběnka.

Mládí

Jako desetiletá musela s rodinou nuceně opustit rodové sídlo, zámek v Křimicích - pamatuje si na bombardování a obsazení Američany. Její otec kníže Jaroslav Claude Lobkowicz (inženýr zemědělství) mohl do roku 1951 vykonávat v zámku kastelána, poté se stal cestářem. Veškerý majetek byl rodině zabaven, jejím rodičům zůstalo pouze vybavení bytu. Rodina poté mohla přebývat v Křimicích, v kancelářích místního pivovaru. V roce 1947 nastoupila na základní školu. Školu vystudovala s vyznamenáním. Chtěla studovat pedagogiku, ale nebylo jí to umožněno. Stala se tedy zdravotní sestrou. Její první zaměstnání po škole bylo ve fakultní nemocnici v Plzni na Borech. Pracovala zde až do svatby s Theobaldem Czerninem, příslušníkem jednoho z nejstarších českých šlechtických rodů – Czerninů. Se svým manželem se seznámila na plese v Praze. Svatba se uskutečnila 22. dubna 1961 ve Vejprnicích. S ohledem na zaměstnání manžela - šoféra, u Staveb silnic jim byl přidělen byt v Bílině u Teplic, kde pracovala jako zdravotní sestra v tamních lázních. Roku 1962 se rodině narodil syn Tomáš, v prosinci 1964 dcera Terezie, která měla rozštěp rtu, dnes však není vůbec poznat. V roce 1964 se přestěhovala s rodinou do podnikového panelákového bytu v Chodově u Karlových Varů. Uvolněná atmosféra roku 1968 přispěla k tomu, že rodina získala výjezdní doložku do zahraničí. Odjeli do Rakouska za Děpoldovými rodiči. Mezitím sovětská armáda obsadila Československo.

V zahraničí

Cestovali poté přes Německo do Švýcarska. V Bernu vymohla prodloužení výjezdní doložky až do konce roku 1969. V dubnu 1969 se však navrátili do Československa.

Po roce 1969

V listopadu 1969 se narodil syn Děpold. Od roku 1971 do roku 1993 žila s rodinou v Rudné u Nejdku. V této době se narodily další dvě děti, Jan (* 1972) a Gabriela (* 1975). S dětmi byla doma až do nástupu nejmladší dcery do školy. Poté si udělala rehabilitační kurz a pracovala jako rehabilitační sestra v léčebně pro dlouhodobě nemocné, manžel Děpold pracoval v té době jako řidič sanitky. V roce 1989 byla v Římě na svatořečení Anežky. O převratu se dozvěděla až po návratu.

Po sametové revoluci manžel restituoval rodové majetky Czerninů v Dymokurech. Všemi silami se pustili do postupné obnovy hospodářství, včetně zámku v Dymokurech, kde žije od roku 1993.

Má 17 vnoučat a v roce 2015 ovdověla po 54 letech.